

Дружні епіграми та панегірики.

Буцімто сентенції.

Примовки-перемовки.

Окрушини та строри.

Пересміхи, перезуки.

Присвяти давні та недавні.

Ословлене.

ДРУЖНІ ЕПОГРАМИ ТА ПАНЕГІРИКИ

ДРУЖНІ ЕПІГРАМИ ТА ПАНЕГІРИКИ

На Василя Бурму

Вздовж і впоперек недурно
Тернопілля фоткав Бурма.
Світ ловив ув об'єктив –
Що не кадр – то позитив!
Гляньте, де ми ще знайдем
Край такий – всуціль едем?!

На Ярослава Омеляна

Завзятий, нескорений владам та віку,
Екслібриси творить без міри, без ліку:
І тим, хто ще топче стежки чи дороги,
І тим, що давно за останнім порогом...
Чей, душі безсмертні у просторі вічнім
Теж мають свої книгозбірні... космічні?!

На Богдана Андрусяка

Так не потрафить всяк,
Як лірик Андрусяк,
Щоб Музу припрягти –
Ментовський хрест* нести!

На Михайла Нетриб'яка

Йому за всі перГріхи проститься,
Бо храми височіють в Зарваниці,
В Тернополі, в Заліщиках... на грешах**,
А там карбують і значне, й хороше!

На Жанну Юзву

Про величне – міні-прозонька,
Отака метаморфозонька!

---

*«Ментовський хрест» – збірка поезій Б. А.

**Срібна монета, номіналом 10 грн. На реверсі – собор Зарваницької Матері Божої та дзвіниця (арх. М. Н.).

* * *

Вже зрілість мені
поклонилася в ноги,
та знову, як в казці,
лягло три дороги –
на вибір. І кожна готує шлею...
Прости, щедра доле, за стежку мою!

* * *

Пізня пристрасть і пізній досвід,
пізні вірші, визнання, все...
Увійду в свою осінь, як в просвіт,
попри смуток, що серце ссе!

* * *

Ніч опритомніла... І вицвілу кирею
змінити на серпанок срібнотканий.
Узула черевички кришталеві
і сонцю посміхнулася: «Я – Ранок!»

* * *

...Не згрище –
мізерна жменька сива
тих спогадів,
а час мете й мете.
Що в ній було?..
Не мудра, не красива,
до серця іншу тулиш,
а... не те!

* * *

Я – летавиця,
ти яскрієш, любий.
Призначено, приречено мені
тебе не оминати...
Так голубиш,
аж крилонькам
нестерпно
у вогні!

Василеві Дерію

Доганяє, квапить хвиля хвилю,
Спалахнувши, падає зоря...
Не журися, брате мій Василю,
Кожна мить прожита – все ж твоя!
От якби-то думку ваговиту
Та у яре слово на папір...
Ти не вір, що канула у Лету,
Осіянна відпливла до зір.
Видно, не пора їй ще між люди,
Хай же дозріває до пори...
Все ж твоя! Од неї в твоїх грудях
Вогник співпричастності горить
Та й освітлює кожніську днину:
Ген – конвалія, сріблиста, мов роса,
Ген – ріка, яка не має спину,
Ген – твоя дитина, мов яса!..

Хай не океан, хай джерелиця,
Та напоїть, а не захлисне...
Як тобі на вірш благословиться,
То хоч плач, а вже не омине!

***

Є тексти, що наче й випишуться єдиним подихом, напівпритомно, ніби слова напливли й наклались на відчуття, а перечитуєш і розумієш – не вийшло... Неможливо збагнути, чому. Адже абсолютно спонтанний, не «роблений» вірш. Оцей теж був із розряду таких. Правда, від первинного варіанту вже мало що залишилось.

12 липня 2010 року, на знаменний для мене день, бо мамин тато – Павло, а татів – Петро, здається, остаточно викінчила текст.

Збиралася привітати з іменинами одного дивовижного поета й несамохіть почала правити...

Цей вірш мусив мати саме цього адресанта.

Петрові Остап'юку

...âæá îëèá îîò³è òàèîâî îðîñâ³òè³îîÿ,
âæ çàòèèîâèâîÿ â èîâî áâçî áææ³!..
îá àèî îâèèâ... îá ââ³âââèâ... îá...
ùîñü... îá-â â³ðø... çîñòàèîñü...
î³, ùá òòñè...
îðîòÿâèèè îî³âî³-îèè âîâ-èè îîèèèèè
çâîðòââñü ó îâèè³î-âîîî âîââò ðòðèò
³ òîîòââ, òîîòââ..
ðîç-èîÿñü, ÿè ñð³âèî,

â áèàèèò³ íáîñýæíîîî ÷è ýê
ñâ³ò³íý íáçáâáíáí íá â ò³éàò³,
ùí â³âââñâéî, óâ³áðââøè áóøó...
é òâ, ùí ðáí³ø í³â ñâðòáí éîñéîòàéî,
ùí íðîíðèââéîñü âíðéîí³ ï÷èè â, –
â³â-óæèèñü³ ñîí áðèèîî...

Ûí òè, Ñéîâî?..
Bèùí íâñîðâââ³ – áîâ,
òî èèø ó Áíââ!

***

Усе мізерне – непомірно велике, усе значиме – сміховинно мале, залежно від точки зору. Ми водночас: і комарики, й дзюбрики... Інколи хтось у комусь переважає, але це суттєво лише тут, на цій дивній планеті, колиці й чистилищі людства.

***

«Природное дело» – зазвичай ніяковіє старий полісянин Василь Ковальчук, оповідаючи пережите чи підмічене...

Вроджено цнотливий, він у такий спосіб винуватиться, що заторкує делікатну тему чи змушений вимовити ужаристе слово, котре неможливо замовчати, не втративши справжності оповіданого.

Шановний читачу, я страшенно гиду ю матюччям, зроду не висмаковувала натуралізмами й описами сороміцьких оргій, але не змогла уникнути деяких узвичаєних негречних слів, аби не спотворити неповторного колориту ситуації. Простіть мені.

Але хай усе і завжди нам буде по правді.

І ословлене – теж!

Ààë³ áóää

ЗМІСТ

1.	Дружні епіграми та панегірики.	5
2.	Буцімто сентенції.	47
3.	Примовки-перемовки.	57
4.	Окрушини та строфи.	67
5.	Пересміхи, перегуки.	83
6.	Присвяти давні та недавні	103
7.	Ословлене.	129